

Danskur rithøvundur um »Dallas«:

Sentimental og pervers!

— Amerikanska sjónvarpssendið »Dallas« verður sýnd í Føroyum í næstum

Sentimentalt og pervers. Higartil størsta »sápuoperan«. Sendið »Dallas« sum hevur sligið øll met, hvat viðvikur reklamun, populariteti og manipulering av veikleika siggjara. Sendið »Dallas«, sum hevur hypnotiserað onglendingar.

Hetta eru nøkur av teimum skoðmálum, amerikanska sjónvarpssendið »Dallas« hevur fingið. Danska sjónvarpið er nú farið undir at sýna filmarnar um bilmennið J. R. Ewing og skjótt verður hann eisini kendur av næstan hvørjum mansbarni í Føroyum. Ti Sjónvarpsfelagið fer í næstum at visa, í fyrsta umfari, 15 partar av »Dallas«, sigur formaður felagsins við Dagblaðið seinasta friggjadag.

Pub'arnir tøndust

Blaðið hjá norska útvarpinum, Programbladet, bað tíðindastovuna AP skriva sær eina grein um »Dallas«. Har verður m.a. upplýst, at í heilar seks vikur lá »Dallas« ovast á listanum yvir áskoðartalið í USA. Reklamun og

Pr-herferðin, sum vardi í fimm mánaðir, áðrenn og aftaná »Dallas« fyrstu ferð kom á skærmin, gav úrslit, so tað munaði.

Mett verður, at eini 250 mill. fólk hava sæð sendið. Ti hon er eisini seld til onnur lond. M. a. til Onglands. Og onglendingar, sum annars ikki so lætt lata seg taka av fótum, eru vorðin »hypnotiseraðir« av »Dallas«, skrivur AP. Tá »Dallas« var á skærminum tøndust pubarnir og barrirnar. Eisini onglendingar kundu keypa tryggjur við áskriftini »I hate J. R.« Og teir sluppu ikki undan reklamuhferðini.

Tey riku hava tað eisini ringt

Orsökini til, at »Dallas« er so væl umtókt, er ivaleyst tann, at fólk fegnast um at siggja, at eisini ríkfólkini og tey, sum hava valdið, hava tað ringt. (»Dallas« er um bakbeist, hetjur og vakrar kvinnur úr yvirstættini í býnum Dallas í Texas).

Sjónvarpssummælarin hjá enska blaðnum Observer sigur, at tað er ein

stóru uggi hjá onglendingum at fáa at vita, at tað ikki beinleiðis er nakar stuttleiki at vera milliöngringur í USA.

Sentimentalt og pervers

Soleiðis nevnt ein grein í Politiken 9 januar í ár.

Klaus Ribbjerg skrivur um »Dallas«:

»DOBBELTMORALEN har gode vilkår í Danmarks Radio. Den ene dag laver Ungdomsredaktionen en ublid reportage om tilbivelsen av Ugens Rapport og diskuterer spørgsmålet om, hvorfor en masse unge mennesker køber og studerer det som de fromme Bibelen, den næste blænder man op for de første afsnit af en serie, der efter sigende er verdens største succes på skærmen og produceret i utallige afsnit. Efter sikkert forlydende har DR foreløbig »Kun« købt seksten. Det drejer sig om »Dallas«!

Jeg skal ikke gå avisens fjernsynsmeldere i bedene, de har allerede sagt deres om seriens kvalitet og mangel på samme, men jeg vil godt filosofere lidt over, hvordan dette indlysende makværk på globalt plan kan tiltrække sig så megen opmærksomhed og skabe sådan begejstring. Det er faktisk under-

ligt, eller det er det ikke, hvis man anlægger en meget pessimistisk vurdering af vores fælles åndsevner og »hermelige« behov.

EFTER OPTAKTEN står det klart, at det totale menneskesyn i »Dallas« er sentimentalt og pervers eller begge dele på en gang. To kapitler kan tjene til illustration. I det første fortælles om to »hævnere« — den ene mere Cro-Magnon-agtig end den anden, som tager ud på landet til en større Texasfarm, hvor de kræver »retfærdighed«. Det forsøger voldtægt mod hustruerne til et sæt andre herrer, der har været i byen og bedækket Cro-Magnon-mændenes koner eller veninder. Det bliver ikke til noget med voldtægten på skærmen, til gengæld føler seeren sig åndeligt tilsmudset ved konfrontationen med ophobningen af lumre antydninger, den voldens tvetydighed, som åbenbart er seriens vandmærke.

I det følgende kapitel bringes en af heltinderne i lykkelige omstændigheder. Det fremkalder primært to reaktioner: faderen og det kommende barns fader får julelys i øjnene ved tanken om den søn, som nu sikkert må dukke op, mens den gravides svigerinde drikker sig plakat fuld, fordi det ikke er hende, der sikrer arvefølgen gennem det herligste af alt: et maskulinum!

Det er ingen grund til at gå i

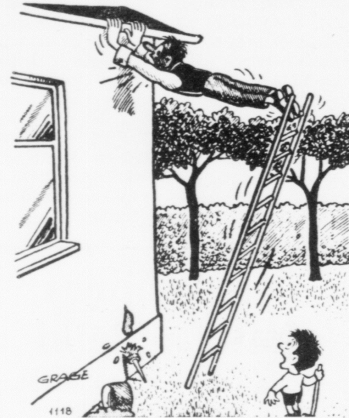
detaljer med menneskesynet, det er mandschauvinistisk, og kvindeforagtede hinsides enhver fornuft — og dermed menneskefjendsk. Selv familiens teenager fremstilles som en kornfedt lolitaagtig man-eater, og man skal sikkert ikke ret mange ruller frem, før denne ulækre marcipangris skal ofres i et eller andet skummelt kønsritual, som ikke er Skum, men velsagtens blodskum.

»DALLAS« er naturligvis det multinationale computerhelvedes drøm, om den fuldkomne TV-serie. Her opereres med alle de åbne og skjulte fristelser og fristelser, som kan tvinge et politisk passiviseret og kommercielt sønderbombet publikum

tilbage i lænestolene, hvor vi hører hjemme. Her køres den uforløste pubertetsdrøm for fuld udblæsning, og i det formskærne, men alligevel så »jordbundne« pioner-miljø, må enhver pluralistisk orienteret tilhænger af kræfternes frie spil kunne finde sig selv, en slags respekt for det endegyldige ragnarok.

Var vi alle underlagt dette spil, og var der tale om en forretningsmæssigt finansieret TV-station kunne man måske affinde sig med voldførelsen, men at Danmarks Radio vil lægge navn til, og at det er vores fælles licenspenge, som her gør smudslitteratur til et statsanliggende, det er ganske enkelt for galte.

hornið

Óli í Aarstovu

Sverre og Dánjal javnaðu bara væl!

Rudolf Hess verður sitandi, men Óli gongur framvegis leysur!

Fyrsta stigið av alternativinum er, at sendiendurnar, sum áður hava verið mannaðar við trimum til fimm monum, nú eru mannaðar við sjei.